

ΚΑΜΙΑ ΔΙΑΓΡΑΦΗ ΦΟΙΤΗΤΗ...

Από τις μειώσεις μισθών, τις απολύσεις, την επέκταση των επισφαλών σχέσεων εργασίας μέχρι την καταστολή, την τρομοκρατία και τον εγκλεισμό χιλιάδων μεταναστών εργατών σε στρατόπεδα συγκέντρωσης φαίνεται ξεκάθαρα πως η διαχείριση της κρίσης σημαίνει την ολοένα και πιο βίαιη υποτίμηση και απαξίωση της ζωής και της εργασίας μας. Βιώνουμε μια ταξική επίθεση των αφεντικών και των κυβερνήσεων τους πάνω μας, που στόχο έχει την υπέρβαση της καπιταλιστικής κρίσης προς όφελός τους. Σε αυτό το πλαίσιο, εντείνεται και “νομιμοποιείται” η αναδιάρθρωση η αναδιάρθρωση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση (όπως και στις υπόλοιπες βαθμίδες) με την επέκταση επισφαλών σχέσεων εργασίας (εργολαβίες), την άμισθη εργασία μεταπτυχιακών και διδακτορικών φοιτητριών, την περαιτέρω επιχειρηματοποίηση, τη μετακύλιση του κόστους φοίτησης στους φοιτητές και στις οικογένειες τους, την αύξηση της καταστολής, την αποστείρωση των πανεπιστημιακών χώρων, την εντατικοποίηση και την πειθάρχηση.

Το τελευταίο διάστημα, λοιπόν, γίνεται λόγος μέσα από δημοσιογραφικές πηγές, που έχουν επιβεβαιωθεί και από το Υπουργείο, **για διαγραφές 180.000 “αιώνιων” φοιτητών**, σύμφωνα με το νόμο πλαίσιο 4009/11. Πιο συγκεκριμένα ο νόμος ορίζει ότι οι φοιτητρίες που εγράφησαν μέχρι το 2004-05 “θεωρείται ότι έχουν απολέσει αυτοδικαίως τη φοιτητική τους ιδιότητα από τη λήξη του ακαδημαϊκού έτους 2013-14, εκτός αν ορίζεται διαφορετικά από τον οργανισμό” (για τους 2005-06 ορίζεται αντίστοιχα το 2014-15).

Οι ρητορείες περί αναγκαιότητας των διαγραφών συνήθως συνοδεύονται και από μια χοντροκομμένη μπουρδολογία, που μιλά για «τεμπέληδες αιώνιους που κοστίζουν στους φορολογούμενους», η οποία είναι καταφανώς παραπλανητική και έχει, μεταξύ άλλων, ως στόχο τη διαίρεση των φοιτητών σε επιμελείς και σε τεμπέληδες/αιώνιους, με τους πρώτους να αποδέχονται τις διαγραφές των δεύτερων ή ακόμα χειρότερα να τις στηρίζουν ανοιχτά (π.χ. καριερίστες, που νιώθουν ότι το πτυχίο τους θα αποκτήσει μεγαλύτερη αξία). Εμείς απ’ την πλευρά μας ξέρουμε ότι οι συμφοιτητρίες μας, που έχουν υπερβεί το όριο σπουδών, από τη μία δεν «κοστίζουν», αφού δε δικαιούνται πάσο, σίτιση, στέγαση, συγγράμματα κ.λ.π. (όχι ότι αν κόστιζαν, θα άλλαζε κάτι), ενώ από την άλλη, έχουν στις περισσότερες περιπτώσεις αναγκαστικά παρατείνει τις σπουδές τους λόγω εργασίας, μόνιμης κατοικίας μακριά από το πανεπιστήμιο, προβλημάτων υγείας κ.α. Και στην περίπτωση όμως, που αυτή η παράταση της φοίτησης είναι ηθελημένη, θεωρούμε πως έχουμε κάθε δικαίωμα να προσαρμόζουμε τους ρυθμούς των σπουδών μας ανάλογα με τις προσωπικές επιλογές και επιθυμίες μας!

Αφήνοντας λοιπόν στην άκρη τα προσχήματα, θα δούμε ότι στην πραγματικότητα οι διαγραφές έχουν ως στόχο την παραπέρα προώθηση της εντατικοποίησης (στην ίδια κατεύθυνση κινούνται άλλωστε και οι υποχρεωτικές παρακολούθησεις, οι αλυσίδες μαθημάτων κ.λ.π.) και της συνεπαγόμενης πειθάρχησης των φοιτητών. Έτσι, το ν+2 έρχεται να εντείνει την εξατομίκευση, τον ανταγωνισμό και την αποστείρωση, δυσχεραίνοντας την όποια αντίσταση, πόσο μάλλον τις δυναμικότερες μορφές της. Όλα αυτά βεβαίως αποτελούν απαραίτητες προϋποθέσεις, ώστε να συνεχιστεί με ασφαλή τρόπο η μετάβαση από το υπάρχον μοντέλο πανεπιστημίου σε ένα όλο και πιο παραγωγικό για τις ανάγκες των αφεντικών.

Κάτι πολύ σημαντικό που θα πρέπει να τονιστεί από την “καυτή” παράγραφο του νόμου, η οποία αναγράφεται πιο πάνω και αναφέρεται στις διαγραφές, είναι η φράση: **«εκτός αν ορίζεται διαφορετικά από τον οργανισμό».***

*Τι είναι όμως αυτός ο περιβόητος οργανισμός; Ο οργανισμός είναι η δομή (το καταστατικό) του πανεπιστημίου. Ρυθμίζει οτιδήποτε αφορά την εσωτερική λειτουργία των ιδρυμάτων, όπως είναι η ίδρυση, η κατάργηση, η συγχώνευση και η μετονομασία, τα πειθαρχικά παραπτώματα, οι υπάρχουσες φοιτητικές παροχές (περίθαψη, στέγαση, σίτιση, μετακινήσεις, πολιτιστική καλλιέργεια), η προστασία και η ασφάλεια της σχολής, η σύσταση νέων θέσεων διοικητικού προσωπικού, αλλά και διάφορα άλλα.

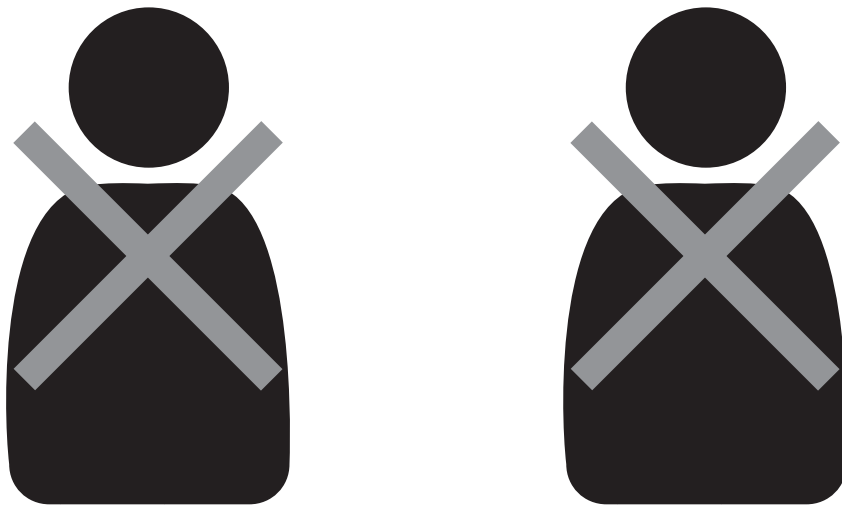
Η δημιουργία -νέου ουσιαστικά- οργανισμού, η οποία γεννά ελπίδες σε κάποιους για ευνοϊκότερη εφαρμογή του μέτρου των διαγραφών, θα πρέπει αναγκαστικά να έρχεται σε πλήρη συμφωνία με τον υπάρχοντα νόμο-πλαίσιο 4009/11, που περιλαμβάνει: ρυθμίσεις περί διδάκτρων και χορήγηση φοιτητικών δανείων, συγχωνεύσεις ή καταργήσεις σχολών και τμημάτων “σύμφωνα με τις ανάγκες της εθνικής οικονομίας”. Ακόμη προβλέπει τη δημιουργία του συμβουλίου διοίκησης (αποτελούμενου σε μεγάλο βαθμό από επιχειρηματίες) με τις εξής αρμοδιότητες: την έκδοση ή αναθεώρηση του οργανισμού και του εσωτερικού κανονισμού της σχολής, την σύνδεση του ιδρύματος με την κοινωνία-οικονομία, την παύση κοσμητόρων, τον ορισμό ή μη διδασκτρών για τους μεταπτυχιακούς και άλλα.

Σε αυτό το κλίμα προστίθενται και οι πρόσφατες δηλώσεις του υπουργού, κατά τη διάρκεια συνάντησής του με την ομοσπονδία των διοικητικών υπαλλήλων, ότι για να δημιουργηθούν οι νέες θέσεις, που τους έταξε για την απορρόφηση των σε διαθεσιμότητα υπαλλήλων (αλλά όχι των κατηγορημένων) θα πρέπει να δημιουργηθεί ο οργανισμός. Αυτό φυσικά είναι πολύ πιθανόν να αποτελεί αερολογία.

Καταλαβαίνουμε, λοιπόν, ότι πιθανόν τα περί διαγραφών θα λειτουργήσουν και ως κερκόπορτα, ώστε οι φοιτήτριες μέσα στην απελπισία τους να συναινέσουν στη δημιουργία του νέου οργανισμού, με ότι αυτό συνεπάγεται, ελπίζοντας σε μια πιο “φιλική” εφαρμογή του μέτρου των διαγραφών. Πρόκειται για μια προσπάθεια καλλιέργειας αυταπατών, καθώς είναι προφανές ότι από τη μια το σημαντικό είναι η εφαρμογή των διαγραφών αυτή καθ’ αυτή και όχι οι προϋποθέσεις με τις οποίες αυτή θα γίνει, ενώ από την άλλη δεν υπάρχει καμία εγγύηση για την “διευκόλυνση” και για το αν αυτή θα είναι ουσιαστική (μικρού διαστήματος παρατάσεις, καταβολή διδάκτρων, αυστηρά κριτήρια παράτασης – όπως ένσημα, υψηλοί βαθμοί κ.α.).

Απέναντι σε αυτή τη πραγματικότητα, εμείς αντιλαμβανόμαστε ότι δεν μπορούμε πια να κινούμαστε με τη λογική έκτακτης ανάγκης της τελευταίας στιγμής και της μεγάλης ώρας. Μια λογική που έχει τροφοδοτηθεί από την αριστερά, έτσι ώστε οι αγώνες να στοχεύουν στη “κεντρική πολιτική σκηνή”, να τραβήξουν τη προσοχή των media και τελικά να δώσουν σαν άμεσο αποτέλεσμα την πολυπόθητη πολιτική υπεραξία, καθώς καταρρέουν ηττημένοι στο “κάναμε ότι μπορούσαμε, ψηφίστε εμάς λοιπόν”. Τέρμα πια λοιπόν στις εκτονώσεις, στην ανάθεση των αγώνων σε «ειδικούς», στις ψευδαισθήσεις εκλεγμένων σωτήρων και σε συντεχνιακές λογικές.

Δεν αναλωνόμαστε σε μια άκριτη υπεράσπιση του μέχρι πρότινος «δημοσίου και δωρεάν πανεπιστημίου», αναζητώντας συμμάχους σε όσους έκαναν χρόνια μπίζνες μέσα σ’ αυτό. Άλλωστε, δεν είμαστε εδώ για να υπερασπιστούμε κάποια ακαδημαϊκά συμφέροντα, όπως τα «ισχυρά πτυχία, που μας ξεχωρίζουν από τους άλλους». **Να μη δεχτούμε καμία «πιο έξυπνη» εφαρμογή κανενός νόμου-πλαίσιου. Είναι μεγαλύτερη ανάγκη από ποτέ, φοιτητές και εργαζόμενες του πανεπιστημίου να αντιληφθούμε τα κοινά μας ταξικά συμφέροντα, να βρεθούμε σε γενικές συνελεύσεις των συλλόγων, σε πρωτοβουλίες, σε επιτροπές φοιτητριών και εργαζομένων. Να χτίσουμε από κοινού ενεργές κοινότητες αγώνα ενάντια στην υποτίμηση των ζώων μας.**

Συντονισμός Ελευθεριακών και Αυτόνομων Φοιτητικών Σχημάτων Αθήνας

(ελευθεριακή παρέμβαση φιλοσοφικής, ελευθεριακή παρέμβαση παντείου, αυτόνομο σχήμα ΦΜΣ, ελευθεριακή παρέμβαση πολιτικών μηχανικών, αυτόνομο σχήμα ΣΚΣ, ελευθεριακό σχήμα ΣΕΜΦΕ)

...N+2 ΝΑ'ΝΑΙ ΟΙ ΩΡΕΣ ΤΟΥΣ